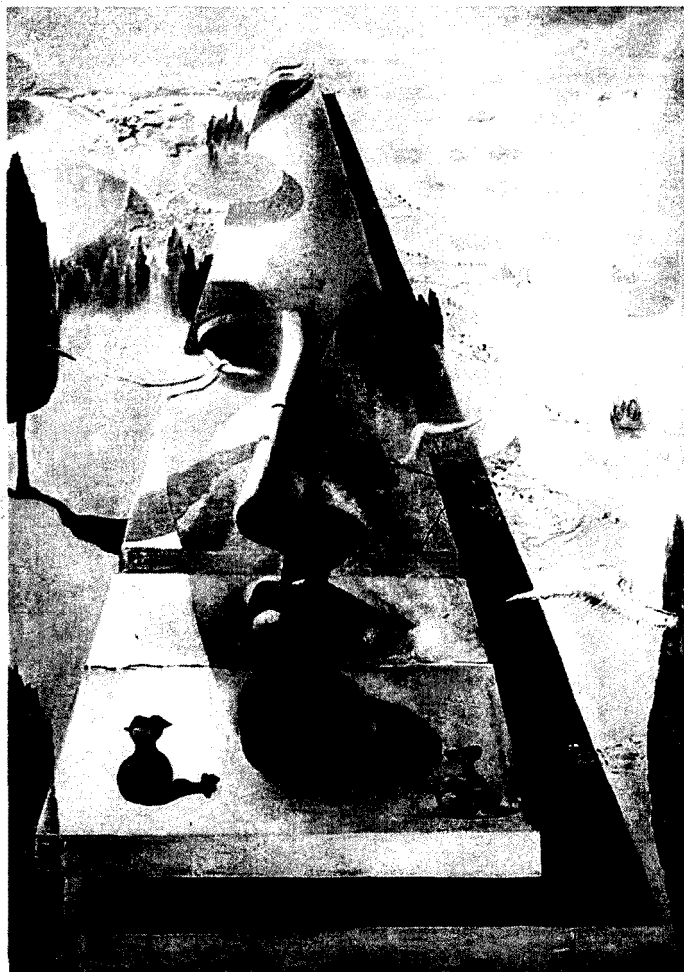

PostMethodika

№ 7(84), 2008

ISSN 1815-3194

**Антропологізм в освітніх стратегіях і практиках сучасності:
пошук пріоритетів**

TM

Postmethodika

Антропологія як найдавніше вчення про Людину
на відміну від конкретних наукових дисциплін,
що намагаються свідчити про окремі вияви людської
екзистенції, прагне досліджувати людину як цілісність,
як людський універсум. Людина як суб'єктивна
тотальність - ось що постає предметністю для антропології.

ПостМетодика

Журнал засновано в березні
1993 року

ВИДАВЦІ:

Управління освіти і науки
Полтавської обласної
державної адміністрації

Полтавський обласний
інститут післядипломної
педагогічної освіти
ім. М.В.Остроградського

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

П.І.Матвієнко (голова),
А.І.Бардаченко, С.Ф.Клепко,
М.В.Гриньова,
Н.М.Барболина, І.О.Кіптілий

РЕДКОЛЕГІЯ:

О.А.Білоусько, А.М.Бойко,
Б.П.Будзан, М.С.Вашуленко,
М.В.Гриньова, В.В.Громовий,
М.Б.Євгук, В.М.Золотухіна,
І.А.Зязюн, В.Р.Ільченко,
В.Г.Кремень, О.М.Кривуля,
М.Д.Кулгасва, Б.С.Лутай,
О.О.Мамалуй, П.І.Матвієнко,
В.І.Мирошніченко,
В.Ф.Моргуц, М.М.Рогожа,
С.Сванберг, Н.М.Тарасевич,
Г.Хілліг

Головний редактор:

С.Ф.Клепко

Відповідальний секретар:

І.О.Кіптілий

Редактори випуску:

І.П.Аносов, Т.С.Троїцька,
М.І.Ворова, Л.В.Афанасьєва

Літературний редактор:

З.О.Митій

Макет та верстка:

Л.І.Яригіна

Художнє оформлення:

А.В.Орлов

Відповідальність за підбір і виклад
фактів у підписаних статтях
несуть самі автори. Висловлені в
цих статтях думки можуть не
збігатися з точкою зору редколегії.
Рукописи не горять, але і не повер-
таються.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

36029, Полтава,
вул. Жовтнева, 64
(05322) 7-26-08;
тел./факс: 50-80-85
e-mail: redpm@pei.poltava.ua
http://ipe.poltava.ua

Реєстраційне свідоцтво:

ПЛ № 51 від 17 лютого 1994 р.

© ПОШПО

Підписано до друку 08.09.2008

Друк офсетний. Формат 61x80^{1/8}.

Ум. друк. арк. 24,5

Тираж 150.

ТОВ "Колор Принт"

72312, м.Мелітополь

вул. Вакуленчука, 99 А

тел. 8(0619) 42-80-28

Постановою Президії ВАК України
від 09.06.1999, №1-05/7
"ПМ" включено у перелік наукових
видав, у яких можуть
публікуватися основні результати
дисертаційних робіт.

Журнал «ПМ» №7 (84), 2008 р.

підписано до друку за рішенням

вченої ради МДПУ (протокол

№9 від 26.06.2008 р.,

вченої ради ПОШПО (протокол

№4 від 03.09.2008 р.

ISSN 1815-3194

Ф
А
С
Л
Л
Б
Л
М
Р
А
І
С
С

МОНІТОРИНГ КЛЮЧОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ В АНТРОПОЛОГІЧНОМУ ВИМІРІ	363
<i>В.М. Приходько</i>	
ЯКІСТЬ ПОСТДИПЛОМНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА: СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИЗАЦІЯ	366
<i>Н.А. Сегеда</i>	
ДВУХУРОВНЕВАЯ ПОДГОТОВКА БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ К ОЦЕНКЕ УЧЕБНЫХ ДОСТИЖЕНИЙ УЧАЩИХСЯ	372
<i>Т.М. Стручаева, Е.В. Иващенко</i>	
ВПЛИВ АНТРОПОЛОГІЧНОГО ВЧЕННЯ НА ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО СТАВЛЕННЯ ЛЮДИНИ ДО ДОВКІЛЛЯ	377
<i>Н.В. Тарусова, Г.Ю. Писаренко</i>	
МОДЕЛЬ ПРОФЕСІЙНОГО СТАНОВЛЕННЯ ЛІДЕРА-КЕРІВНИКА ШКОЛИ В СИСТЕМІ БЕЗПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ	381
<i>В. Є. Штанова</i>	
НАШІ АВТОРИ	386

завершення навчального курсу. Результати навчання визначено як комбінацію знань, умінь та компетентностей [10, с. 10, 11].

Усвідомлюючи важливість володіння ключовими компетентностями, Україна активно почала розбудови національної системи моніторингу якості освіти. За цих умов визначення ключових компетентностей в антропологічному вимірі виглядає актуальним, що пов'язано з прагненням нашої держави вступити до європейського співтовариства, зближенні освітніх систем і розбудови європейських освітніх стандартів.

1. Аносов І.П. Сучасний освітній процес: антропологічний аспект. Монографія. – К.: Твім інтер, 2003. – 391 с.
2. Кравченко Г.Ю. Теоретичні основи формування ключових компетентностей в учнів ЗНЗ I-III ступенів Початкове навчання та виховання: Науково-методичний журнал. - № 4(80). – 2006. – С. 33-38.
3. Локишина Олена. Розвиток компетентнісного підходу в освіті Європейського Союзу // Шлях освіти. - № 1(43). – 2007. – С. 16-21.
4. Приходько В.М. Моніторинг якості освіти і виховної діяльності навчального закладу: Навчально-методичний посібник для вчителя. – Х.: Вид. група «Основа»: «Триада+», 2007. – 144 с. – (Серія «Адміністратору школи»).
5. Сбруева Аліна. Лісабонська стратегія розвитку єдиного європейського простору неперервної освіти // Шлях освіти. - № 2(44). – 2007. – С. 14-18.
6. Сучасний словник іношомовних слів: Близько 20 тис. слів і сполучень / Уклали: О.І. Скопенко, Т.В. Цимбалюк. – К.: Довіра, 2006. – 789 с. – (Словники України).
7. European Commission. Common European Principles for Teacher Competencies and Qualifications. Brussels: European Commission, 2005.
8. European Report on Quality indicators of lifelong learning. Fifteen quality indicators. – Brussels: European Commission, 2002. – 95 p.
9. Proposal for a Recommendation of the European Parliament and of the Council on key competencies for lifelong learning. – Brussels: Commission of the European Communities, 10. 11. 2005. – P. 13-19.
10. The role of universities in the Europe of knowledge. – Brussels: Commission of the European Communities, 05. 02. 2003. – P. 10-11.

ЯКІСТЬ ПОСТДИПЛОМНОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ ВИКЛАДАЧА МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА: СУЧАСНА ПРОБЛЕМАТИЗАЦІЯ

Н. А. Сегеда

Автор розглядає проблему актуалізації наукових пошуків культурних способів і засобів вирішення проблеми якості постдипломної професійної освіти викладача музичного мистецтва вищого навчального закладу педагогічного спрямування.

Автор рассматривает проблему актуализации научных поисков культурных способов решения проблемы качества постдипломного профессионального образования преподавателя музыкального искусства высшего учебного заведения педагогической направленности.

The author examines the necessity of scientific searches of methods and devices which help solve the problem of qualitative postgraduate professional education of musical art teacher in pedagogical institution.

Проблематизація передбачає співвідношення теорії і практики професійно-педагогічної освіти в галузі музичного мистецтва з соціокультурними очікуваннями і викликами, що адресовані сьогодні цій сфері соціокультурної практики.

Світова культура ХХ століття акумулювала свої надбання в актуалізації антропологічного, феноменологічного, культурологічного, синергетичного, акмеологічного підходів та принципів культуровідповідності, природовідповідності, індивідуалізації, життєтворчості.

Метою розвитку педагогічної освіти є створення такої системи педагогічної освіти, яка на основі національних надбань світового значення та усталених європейських традицій забезпечує формування педагогічних працівників, здатних здійснювати професійну діяльність на демократичних та гуманістичних засадах, реалізовувати освітню політику як пріоритетну функцію держави [6]. Мистецька освіта є сферою духовного виробництва і реалізується як художня функція культури, забезпечуючи її самозбереження і розвиток шляхом опанування і накопичення в особистісному світі людини духовного, а точніше – художньо-естетичного

досвіду поколінь. Мистецтво є важливим чинником естетичного виховання. Найбільш плідно виховний процес реалізує себе за умови досягнення взаємодії між гуманізацією суспільно-політичного життя тієї чи іншої країни і гуманістичною художньою культурою, серцевиною якої є професійне мистецтво, яке закладається у процесі мистецької освіти.

Сучасні дослідження, технології і розробки в науковому просторі рефлексії проблеми (В. Андрущенко, В. Кремень, В. Луговий, В. Лутай, М. Михальченко, Г. Балл, І. Бех, А. Алексюк, Ш. Амонашвілі, Ю. Бабанський, Л. Башарина, Л. Вовк, Н. Гузій, В. Загвязинський, І. Зязюн, З. Курлянд, А. Кузьмінський, С. Лебедева, Н. Ничкало, В. Орлов, В. Попков, Л. Пуховська, О. Субетто, О. Сухомлинська, Д. Чернілевський, М. Ярмаченко,) покликані реалізувати в соціальній практиці: загальнолюдські цінності і національні традиції, гуманістичні і культурні ідеали, принципи культуровідповідності і естетичної гармонії, позитивні принципи світобудови і економічної ефективності, свободи самовиявлення і культуротворчої відповідальності. Зазначені соціокультурні очікування актуалізують потребу людинотворчого цілепокладання в стратегії розвитку держави взагалі і неперервної освіти, як джерела забезпечення її якісного функціонування зокрема.

Наукова рефлексія фундаменталізації в сфері мистецької освіти з позицій аксіологічного, антропологічного, культурологічного та інших підходів стає одним із стратегічних напрямків її реформування. Зазначене має підґрунтя в науковій думці представника сучасної філософії освіти Т. Троїцької: "Перехід до нової освіти неможливий без переосмислення світоглядних основ і, насамперед, без розуміння фундаментального характеру гуманітарних знань, зокрема філософських, які забезпечать культурно аксіологічну контекстуальність кожного знання, залучення нових об'єктів і предметів..." [11].

Найважливіші функції освіти – це навчання і виховання у їх безперервній взаємодії. Тим самим мета будь-якої освітньої системи полягає у формуванні такого практичного світогляду людини, який би краще поєднував її професійну діяльність з тими загальними світоглядними цінностями, які закладені в основу даної системи [1]. Цивілізація "напрацьовує" такі цінності, які повинні мати наскрізну дію, не зважаючи на тиск конкретно-історичних обставин. До надбань такого рівня віднесено гуманістичне світосприймання, шлях до якого проходить через певну систему виховання, адекватну меті – гуманізації Людини, що прокладено в основу запропонованого проекту Концепції гуманітарного розвитку України (2008) [7]. Зміст її актуалізує обрану проблему дослідження позицією про **формування нової якості життя людини** на основі якісного розвитку людського потенціалу нації, що зумовлює необхідність збільшення інвестування в людський капітал... Основним напрямком державної політики щодо формування нової якості життя має стати розвиток доступної та безперервної освіти [7].

Сучасні світові процеси демонструють тенденції зростання визначальної ролі інтелекту, науки, освіти. Конкуренція якості суспільного інтелекту і якості освіти набуває характеру важливішого фактору збереження економічного суверенітету країнами світу, які стають системоутворювальними секторами економічного розвитку. Конкуренція **якості інтелектуальних ресурсів і якості освіти** стає особливою формою конкуренції в умовах інтеграції як взаємозв'язку, взаємопроникнення усіх форм соціокультурних практик і культурних фактів. Наведеним позиціям відповідає властива сучасним соціокультурним практикам тенденція їх **педагогізації**, що виявляється в нормативно-цільовій установці "бути освітньою системою", адже без підвищення кваліфікації, перепідготовки, навчання і самонавчання персоналу не буде жодна продуктивна стратегія, обумовлена потребою виживання на ринку "якості" і метою успішного функціонування.

Неперервна освіта визначається як базис соціальної і професійної мобільності населення, що вимагає створення дієвої і доступної системи, яка є необхідною умовою та основним засобом перетворення людського потенціалу в якісний людський капітал. Здійснення якісних змін в системі підвищення кваліфікації та підготовки кадрів, забезпечення їх відповідності тенденціям розвитку ринку праці та потребам людини удосконалювати свій освітній та кваліфікаційний рівень протягом всього життя набувають в державі і світі особливої актуальності.

Наукова рефлексія мистецької і музично-педагогічної спадщини, об'єктивація величезного професійного досвіду обумовлюють науково-педагогічний контекст постдипломної професійної освіти викладача музичного мистецтва. Антропологічні за суттю дослідження гуманістичних, людино- і культуротворчих функцій музичного мистецтва є тим джерелом наукової рефлексії, що може забезпечити конкурентоспроможність цієї креативної індустрії. Проте, реалізація в освітній практиці усіх наукових надбань фахівців в галузі мистецтвознавства і педагогіки музичного мистецтва здебільшого залишається поза навчальним процесом, адже їх впровадження вимагає не тільки особистої ініціативи їх автора, але й державної співпраці, що потенційно і декларативно закладена в функціях освітньої установи, як державної інституції.

Проблема якості вищої професійно-педагогічної освіти в Україні не мала ніколи ще такого важливого ідеологічного, соціального, економічного значення, як сьогодні. Висунення проблеми якості на перший план визначається низкою об'єктивних чинників: по-перше, від якості людських ресурсів залежить рівень розвитку країни та її глобальної економічної конкурентоспроможності; по-друге, якість освіти набуває все більшого значення в забезпеченні конкурентоспроможності випускників вищої школи на ринку праці [12]. Україна чітко визначила намір входження в освітній та науковий простір Європи. Зобов'язання і відповідальність, які взяла на себе Україна, приєднавшись до Болонського процесу, вимагають упровадження принципів Болонської декларації, визначальними з яких є і якість підготовки фахівців. "Якість освіти набуває особливої ваги в сучасному світі. Суспільства, зокрема й українське, головною мірою усвідомлюють важливість здобуття якісної освіти для випереджального розвитку країни." [10]. Наголошення на актуальності якості освіти виявляє потребу її забезпечення висококваліфікованими фахівцями. Вітчизняна дослідниця проблеми педагогічного професіоналізму Н.Гузій підкреслює: "Суспільно-сприйнятлива якість педагогічної праці на необхідних і достатніх рівнях забезпечує стабільне функціонування педагогічних систем" [4].

Мистецька освіта належить до гуманітарної освітньої галузі, що є складноорганізованою структурою, кожний компонент якої має функціонувати з певною гуманітарною метою, в певних соціокультурних умовах та спрямований на конкретний освітній результат, детермінований соціально-культурним запитом. Пропонуємо докладніше зупинитись на аналізі існуючої кадрової стратегії в обраній галузі. Так, можемо констатувати, що задекларована Болонською реформою автономія ВНЗ у вітчизняній музичній освіті допоки реалізована в "автономії від узагальненої назви освітніх структур", що виступають суб'єктами освітньої діяльності з професійної підготовки фахівців в галузі знань "Мистецтво", напряму підготовки "Музичне мистецтво": приклади аббревіатури у назві – Донецька державна музична академія імені С.С.Прокоф'єва, Київська дитяча академія мистецтв, Харківська державна академія культури, Рівненський державний гуманітарний університет, Харківський державний університет мистецтв імені І.П.Котляревського, Луганський обласний коледж культури і мистецтв, Приазовський державний технічний університет, Національні і державні педагогічні університети, Державна академія керівних кадрів культури і мистецтв тощо. Наведене вказує на розгалуження мережі навчальних закладів, які інтенсивно модернізуються шляхом формування альтернативних секторів надання освітніх послуг. З одного боку, це задовольняє потреби в забезпеченні доступності мистецької освіти, з іншого – як ніколи актуалізується зв'язок автономізації ВНЗ з проблемою якості освіти, про що неодноразово наголошується в урядових документах, проектах, постановках тощо. "Як свідчить практика багатьох європейських країн, однією з умов підвищення якості вищої освіти є посилення відповідальності вищих навчальних закладів за результати діяльності шляхом розширення демократичних засад їх функціонування та поглиблення університетської автономії" [5].

"Ключовою ознакою постіндустріальної доби постає нове розуміння культури як феномену, що потужно впливає на розвиток нових технологій, на кваліфікацію працівників, національну ідентифікацію людини і громадянина... Розвинена, динамічна та доступна культура є живильним середовищем, в якому формується і реалізується креативний (творчий) потенціал людини - головної рушійної сили науково-технологічного та суспільного прогресу. Основою

завданнями у цій сфері є: забезпечення динамічного розвитку національних культурних, креативних індустрій як важливої складової розвитку творчого потенціалу людини...; популяризація української культури, просування національного культурного продукту поза кордони України шляхом розширення творчих контактів українських митців із закордонними мистецькими центрами, підтримка їх участі в міжнародних мистецьких програмах, фестивалях, конкурсах, виставках тощо...” [7].

Наведені позиції артикулюють соціальну вимогу до такої креативної індустрії як музичне мистецтво, щодо його освітнього, людинотворчого завдання в маршруті гуманітарного розвитку України, яке може отримати оптимальне вирішення професіоналами в зазначеній галузі, готовими до творчої конкуренції поза межами держави і освіти протягом життя. Для вивчення потенціалу вітчизняного музичного мистецтва з позицій креативної індустрії, яку в світі українці історично і ментально забезпечували “сировиною і продуктом” (перепрошуємо – С.Н.) більш детально звернімося до аналізу відповідної галузі освіти, як поживної системи цієї індустрії.

Насьогодні мистецька освіта у вітчизняній гуманітарній галузі не розглядається і не сприймається як системний феномен. Сучасний стан мистецької освіти, як галузі соціокультурної практики, є найбільш яскравим прикладом синергетичної дії. Наведена позиція аргументована вивченням перспективи розвитку багаторівневої музично-педагогічної освіти. Мистецька освіта є інструментальною системою, яка містить освітні установи та організацію керування ними, що в цілому і відрізняє її від естетичного виховання, яке ґрунтується на основі мистецтва, прагне розвивати людину універсально, передаючи індивіду досвід переживання, а через нього – сукупний досвід людського буття. Освітня галузь, яку ми розглядаємо, не визначена в сучасній вітчизняній соціокультурній практиці як культурний факт з позицій антропологічного і культуротворчого змісту музичного мистецтва – процесу і продукту творення цінностей креативної індустрії з одного боку, з іншого – самовиявлення особистості як творця художнього задуму і (або) його інтерпретатора засобами музичної семантики.

Таке твердження зумовлене об’єктивними і суб’єктивними факторами. До перших відносимо нестабільний стан мистецької освіти, спричинений глобальним розвитком філософських і соціально-психологічних парадигм щодо співвідношення людини в культурі і культури в людині, по-друге – інтенсивна модернізація структури мережі навчальних закладів.

Остання поступово реалізується у процесі професійної підготовки в галузі музичного мистецтва. Про це свідчить проведена нами статистична обробка ліцензованих обсягів надання освітніх послуг на 2006-2012 рік. Так, найближчі 6 років педагогічні училища запланували випустити 90 фахівців з педагогіки і методики середньої освіти, які здебільшого ознайомлені з музичним мистецтвом, музичні училища готові випустити 2708 виконавців-музикантів, таких фахівців у кількості 433 особи збираються підготувати училища культури і мистецтв. З випускниками коледжів, що спеціалізуються на виконавському музичному мистецтві ми нарахували 5.774 особи і лише 60! з музичної педагогіки і виховання. Таким чином, перша ланка вищої освіти, яку ми розглядаємо, зорієнтована на забезпечення держави молодшими фахівцями в галузі початкової педагогічної освіти 15,2%, музичного виконавського мистецтва – 83%, музичної педагогіки і виховання – 1,8%. Отже, ми фіксуємо суперечність між наявністю можливості отримання двох і більше спеціалізацій в просторі освітньої мистецької галузі, водночас, практичним їх звуженням в продукті функціонування освітньої системи початкової ланки професійної освіти в галузі музичного мистецтва і педагогіки.

Спеціалізація втрачає функціональний смисл “розподілу праці”, навіть може спричинити дезінтеграцію освіти і науки, як нового рівня інформаційних зв’язків і комунікацій, що забезпечують технологічні і психологічні можливості сучасного освітнього простору. Проблема стандартів вищої освіти є загальнодержавною. Я.Боллобаш наголошує на тому, що будь-яка модель гармонізації національних і міжнародних стандартів вимагає переосмислення навчального процесу, реорганізації навчальних програм, запровадження системи різних форм контролю якості навчання, дедалі глибокої інтернаціоналізації освіти та наукових досліджень. На думку науковця вітчизняна система вищої освіти тяжіє до вузької спеціалізації, тоді як у більшості країн Європи щораз очевидним є дві основні [3].

Обробка статистичних даних ліцензованих обсягів підготовки спеціалістів, магістрів [9] засвідчила, що спеціалістами найближчі 6 років можуть вийти 3.219 осіб, магістрами – 850. Вітчизняні навчальні заклади, що надають освітні послуги в галузі музичного мистецтва і педагогіки загалом підтверджують свою спрямованість на певний різновид соціально-культурної практики, що засвідчує наступна таблиця.

Таблиця 1.

Ліцензований обсяг надання освітніх послуг різнорівневими ВНЗ України в музично-педагогічній галузі на 2006-2012 р.р. (у%)

О.К.Р. Тип навч. Закладу	Напрями підготовки					
	Педагогіка і методика середньої освіти		Музичне мистецтво		Музична педагогіка і виховання	
	бакалавр спеціаліст	магістр	бакалавр спеціаліст	магістр	бакалавр спеціаліст	магістр
Педагогічні університети	44,7	33,3	4,7	12,8	48,9	67,7
Класичні університети	22	33,3	2,8	2,6	12,8	8,6
Усі інші університети*	13,8	3	5,7	2,6	19,7	24,3
Академії	4,8	3,3	75,6	75,6	18,6	1,4
Інститути, вищі училища	14,7	-	6,4	6,4	-	-

* “Усі інші університети” маємо на увазі ті, в назві яких немає музично-педагогічної визначеності, наприклад – національний, державний, гуманітарно-педагогічний університет, інститут культури і мистецтв, інститут удосконалення учителів тощо.

Проте, порівнявши, результати статистичних даних на етапі повноцінного циклу сучасної вітчизняної багаторівневої вищої освіти ми дійшли висновку про те, що майже 60% запланованого випуску фахівців з музичного мистецтва в перспективі будуть задіяні в професійній педагогічній діяльності. (Таблиця 2.). Виникає суперечність між спрямованістю ранньої спеціалізації на художньо-виконавську діяльність і необхідністю опанування людинотворчого змісту музичного мистецтва у подальшій професійній підготовці і технології його втілення в культурну практику.

Таблиця 2.

Кадрові перспективи України в музично-педагогічній галузі на 2008-12р.р.(у %)

Фах	Педагогіка і методика середньої освіти	Музичне мистецтво	Музична педагогіка і виховання
ОКР			
Молодші спеціалісти, бакалаври	15,2	83	1,8
Спеціалісти	38,2	32,6	29,2
Магістри	17,5	41,8	41,7

Тенденцією сучасності є мобільність. Технології змінюють всесвіт, у якому знання зростають з неймовірною швидкістю і той, хто прагне до успішного життя має бути готовим до постійного оновлення умінь і набуття нових знань. Сучасні технології роблять освіту доступною і можливою. Виникає питання щодо ролі сучасного університету в культурі. Інтернет позбавляє університети монополії на створення і валідизацію знання. “Немає більше

валідизації знання, немає наукового методу, і думка однієї людини так само є законною, як і думка іншої, незалежно від кваліфікації і досвіду..." [13].

На наше переконання, наведене висловлювання віце-президента Європейської асоціації ВНЗ Р.Флауда актуалізує наступний рівень проблематизації – інтеграцію науки і освіти, яка в мистецької освіти виявляється у недостатньому методологічному забезпеченні високоякісною освітньо і мистецтвознавчою інформацією культурологічного, соціально-психологічного, прогностичного, стратегічного змісту.

Післявоєнний розвиток Японії і Німеччини у другій половині минулого століття довів, що якість, по суті, стала фактором виходу зі соціальної і економічної кризи, джерелом національних надбань. Саме японський досвід у сполученні курсу на якість і зниження собівартості продукції став предметом запозичення і вивчення і був поштовхом до розвитку руху за якість. Наприкінці минулого століття міжнародна спільнота зайнялась проблемою якості управління, створивши стандарти ІСО серії 9000, міжнародні стандарти з менеджменту якості і управління охороною навколишнього середовища. Людство стоїть на порозі переходу до нової цивілізації – “цивілізації якості”, багатьма міжнародними організаціями ХХІ століття проголошено століттям якості, натомість, в Україні сьогодні існують лише емпіричні проекти концепцій в яких проблема якісного розвитку освітньої галузі музичного мистецтва здебільшого має декларативний характер без методологічних пошуків і стратегічних пропозицій, які очікувані від наукової еліти, котра сконцентрована у викладацькому складі відповідних ВНЗ.

Соціокультурна практика демонструє необхідність у кваліфікованих фахівцях, спроможних на високопродуктивну і конкурентноспроможну діяльність, проте, професійній підготовці викладача вищої школи в галузі педагогіки музичного мистецтва бракує випереджального характеру, який визначається прогностичними критеріями **якості фахівця як продукту освіти**. Потреба в навчанні протягом життя і наявність відповідних особистісно-діяльнісних засад стають викликом суспільства до професійної освіти. Якість стає тим очікуваним необхідним досягненням, що обумовлює вимогу до фахівців, котрі відповідають за результат і процес функціонування складноорганізованої, багаторівневої системи професійної освіти, реалізують її зміст, принципи тощо. Концент потрібної якості Людини у зіставленні із соціокультурними викликами й очікуваннями ми інтерпретуємо як проблематизацію, що дозволить ввести в наукову рефлексію теоретичні і методологічні засади. Зведення очікувань необхідних досягнень і вимог до **системи постдипломної професійної освіти викладача вищої школи в сфері музичного мистецтва**, як особи, котра реалізує її зміст, функції і є соціокультурними викликами, що спрямовують її функціонування, утворюють і обумовлюють критеріальні підстави наукової рефлексії процесу і його результатів, детермінують проектування і траєкторію її системного розвитку. Останні уможливають бачення сучасних тенденцій розвитку системи постдипломної професійної освіти викладача музичного мистецтва в актуальній педагогічній галузі, оцінювання її з позиції різних підходів і оптимізацію практики.

Отже, суперечність між суспільним попитом на збереження і відтворення людинотворчої функції і художньо-культурних цінностей музичного мистецтва та системною неусталеністю багаторівневої і неперервної педагогічної освіти викладача музичного мистецтва, її недостатньою теоретичною обґрунтованістю з позицій акумульованих у світовій культурі ХХ століття соціально-філософських та психолого-педагогічних парадигм, попит сучасної соціокультурної практики на педагогічний професіоналізм викладача музичного мистецтва, його “культуровідповідний особистісно-діялісний інструментарій” зумовлюють актуальність наукових пошуків культурних спосібів і засобів вирішення проблеми якості постдипломної професійної освіти викладача музичного мистецтва вищого навчального закладу педагогічного спрямування.

1. Андрущенко В. Педагогіка для всіх: засіб державотворення і виховання // Вища освіта України : Теоретичний та науково-методичний часопис. - 2004. - Том, N4. - С. 41-45.

2. Аносов І. П. Антропологізм у концептуальності сучасних освітніх перетворень // Рідна школа. - 2006. - № 1. - С. 16-17.
3. Болюбаш Я. Болонський процес: подолання стереотипів // Освіта України. - 2004. - №21.- С. 5.
4. Гузій Н.В. Педагогічний професіоналізм: історико-методологічні та теоретичні аспекти: Монографія. - К.: НПУ ім. М.П.Драгоманова, 2004. - С. 101.
5. Доповідь Міністра освіти і науки на підсумковій колегії Міністерства освіти і науки України «Вища освіта України - європейський вимір: стан, проблеми, перспективи» (21 березня 2008 року, м. Київ). Режим доступу <http://almamater.com.ua/modules/smartsection/item.php?itemid=48>
6. Концептуальні засади розвитку педагогічної освіти України та її інтеграції в європейський освітній простір. Режим доступу.: <http://www.mon.gov.ua/education/average/topic/rozv/knc.doc>
7. Концепція гуманітарного розвитку України (2008). Проект. Режим доступу.: <http://www.president.gov.ua>
8. Концепція післядипломної освіти. Режим доступу: <http://www.mon.gov.ua/main.php/=education/higher/topic/pdosv>
9. Офіційний веб-сайт МОіН України. Режим доступу: <http://www.mon.gov.ua/main.php?query=nz&page=1>
10. Стратегія реформування освіти в Україні: Рекомендації з освітньої політики. - К.: "К.І.С.", 2003. - С. 10
11. Троїцька Т.С. Українська філософська антропологія як теоретично-методологічна основа професійної підготовки педагога. - Автор...док.філос.н.- АПН України, К. - 2007. - С. 3.
12. Шинкарук В. Рівень якості освіти – головне питання ДАК // Освіта України. - 2007. - № 1-2. - С. 1-10.
13. Flaud R. Report of panel Discussions//Bologna process Ministerial Meeting, London, May 2007.

ДВУХУРОВНЕВАЯ ПОДГОТОВКА БУДУЩИХ СПЕЦИАЛИСТОВ НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЫ К ОЦЕНКЕ УЧЕБНЫХ ДОСТИЖЕНИЙ УЧАЩИХСЯ

Т.М. Стручаева, Е.В. Иващенко

У статті представлено модель професійної підготовки майбутніх спеціалістів початкової школи до оцінювання навчальних досягнень учнів, розглянуті її основні складові компоненти. Подано характеристику курсів за вибором "Технології оцінювання навчальних досягнень учнів" та "Психолого-педагогічна діагностика".

В статье представлена модель профессиональной подготовки будущих специалистов начальной школы к оценке учебных достижений учащихся, рассмотрены ее основные структурные компоненты. Дана характеристика курсов по выбору "Технологии оценивания учебных достижений учащихся" и "Психолого-педагогическая диагностика".

The article gives the model of professional preparation of primary school future specialists to evaluation of pupils studying achievements; its basic structural components are also considered there. The authors gives the characteristics of "Technologies of evaluating the pupils studying achievements" and "Psychologically-pedagogical diagnostics" courses which can be chosen by pupil's wish.

Необходимость модернизации педагогического образования определяется задачами, поставленными в Концепции модернизации российского образования до 2010 г., внутренними закономерностями развития педагогического образования и перспективными потребностями развития личности, общества и государства. Подготовленные в системе педагогического образования специалисты призваны стать носителями идей обновления на основе сохранения и приумножения лучших традиций отечественного образования и мирового опыта.

Одной из приоритетных задач модернизации российского образования в современных условиях является обновление содержания образования, ориентация его на реализацию компетентностного подхода.

В педагогике под профессиональной компетентностью учителя принято считать владение учителем необходимой суммой знаний, умений и навыков, определяющих сформированность его педагогической деятельности, педагогического общения и личности учителя как носителя определенных ценностей, идеалов и педагогического сознания.

Рассматривая профессиональную компетентность учителя начальных классов, необходимо отметить, что одной из составных ее частей является компетентность в оценке учебных достижений учащихся.